

Raise your fist and hail

FREEDOM CALL

Text: Daniel Källmalm

Foto: Daniel Källmalm

Utförd: 2007.09.05

Det var en gång en man med namn Daniel Zimmermann och denne man trummade i ett band som hette Gamma Ray, vilket han fortfarande gör. En dag fick han en idé efter att ha lyssnat på Manowar och Rhapsody: han ville ha ett eget band.

Foto: SPV

Zimmermann slog sina påsar ihop med en annan typisk heavy metal man, Chris Bay som med sina sanna heavy metal stil och kunskap hjälpte Zimmermann att snickra samman låtar som dryper av klichéer, något som metalpressen konstigt nog inte alls accepterade.

- Vårt problem är de här sockersöta melodierna som leder till att främst tyska tidningar, som till exempel Hammer ger oss dåliga recensioner, förklarar Zim-

mermann när vi möter honom inför bandets uppträdande på en femdagarssturné med Nocturnal Rites i Sverige.

De sockersöta melodier herr Zimmermann pratar om är förstås det som tillsammans med de skämtsamma klichéer som de använder utgör Freedom Call som detta band Zimmermann/Bay skapade heter.

En kort resumé

Det hela påbörjades i slutet av

nittioalet och resulterade i bandets debutalbum 'Stairway to Fairyland' som cementerade en solid grund till vad bandet skulle handla om i framtiden. Det var dessa melodier som sågades av den tyska metalpressen men älskades av de fans som hörde bandet som alltjämt agerar i kulisserna även om de finns i många metallskallars medvetande, antingen som en positiv bekantskap eller som en negativ. Konservativa tyska journalister tycker inte

>>

att Freedom Call är metal.

- Hammer kallar oss för No-Metal, eller så ses vi som ett "Happy Metal-band" som ett ungdomsband som skulle behöva växa upp, påpekade Zimmermann som onekligen ger ett trevligt intryck trots att metallfolk egentligen enligt mallen bör vara onda och tvära.

- Ja som när jag skriver: "our music is louder than hell" och sätter en smiley efter, tycker Zimmermann och det är väl antagligen bara att instämna, det är trots allt så ondsint det kan bli.

En längre resumé

Efter 'Stairway to Fairyland' kom 'Crystal Empire' 2001 och blev en stor succé för bandet med mängder av låtar som lämpar sig mer än väl för livescenen. Bland annat återfinns bandets signaturmelodi på den skivan, en melodi bandets fans mer än gärna stämmer upp i allsång till. Ända sedan den här tiden har bandet haft en trogen skara fans som med nöje gormar för bandets uppträdande långt innan de kommit in på scenen.

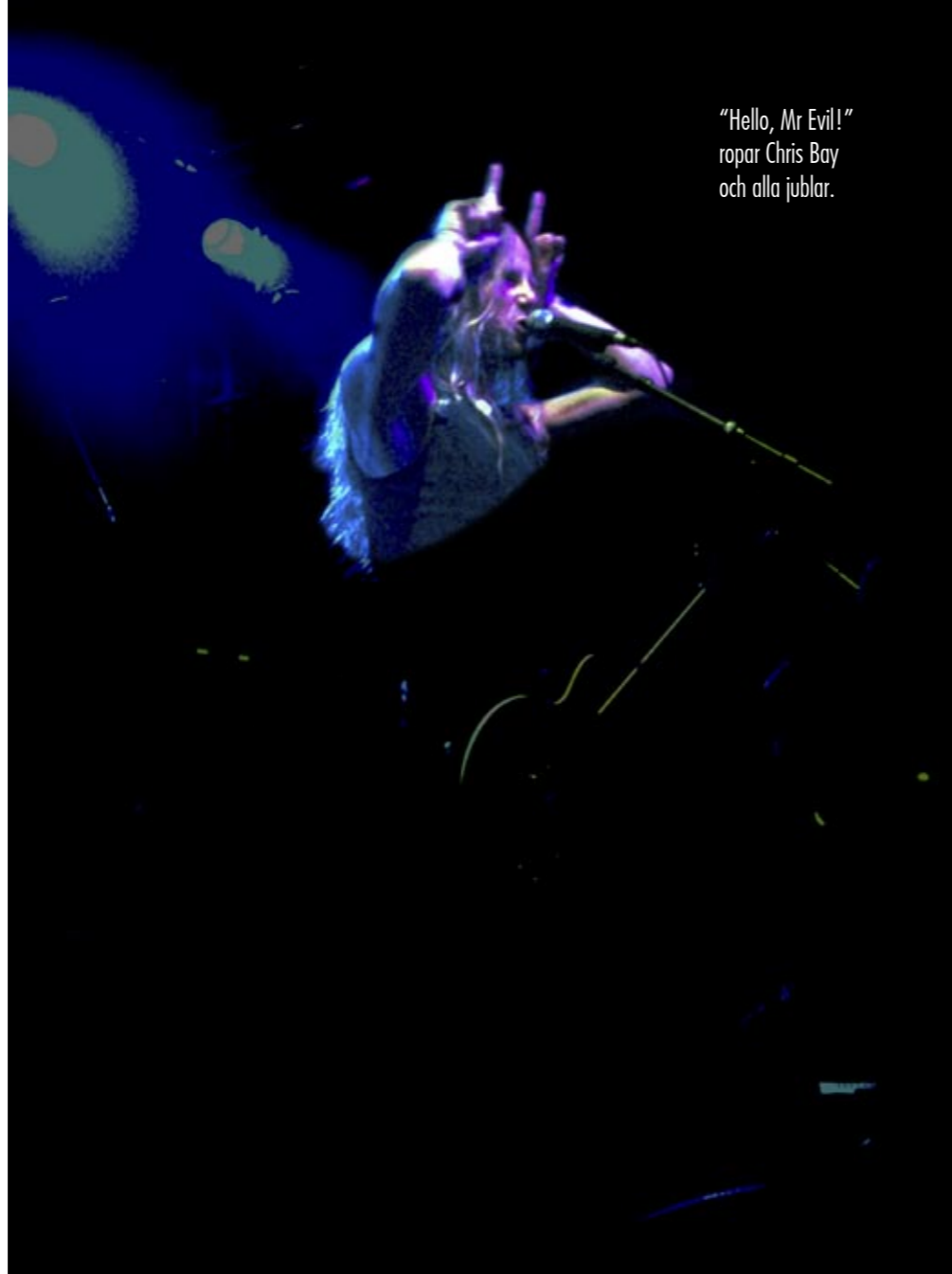
På frågan om han tycker att Freedom Call är ett bra liveband svarar Zimmermann:

- Ja det tycker jag, vi har alla god erfarenhet och vi njuter av vad vi gör på scenen och jag tror det syns.

Visst går bandet ut med ett leende på sina läppar något som förstås också påverkar de mest inbitna metallfarbröderna, för inte kan man gå in på scen och le om man spelar hårdrock? Visst inte tycker en viss svensk blaska som frågade sig om det gick att vara hårdrockare och le på scen. Kanske är det inte möjligt?

- Varför ska jag se ut som, eller försöka se ut som en tjurskalle om jag inte känner så? Undrar Zimmermann.

Vad undertecknad undrade över var ifall pengarna skulle räcka för allt resande i området

"Hello, Mr Evil!" ropar Chris Bay och alla jublar.

under vistelsen där, för att inte tala om resan tillbaka. Min bisittare påpekade att man skulle vara Mr Evil (en av låtarna på Dimensions, det senaste albumet från bandet).

- Ja, men Mr Evil är med en blinkning med ögat, det är en metafor för något inom dig som alltid finns där och vill ut och förstöra för dig, förklarar Zimmermann öppenlydligt. Faktum är att Gamma Ray-trummisen under hela intervjun var vänligt inställt mot oss, detsamma gällde även Chris Bay som vi stötte på när vi var på väg från skådeplatsen för att intervjua Nocturnal Rites. Han såg för övrigt väldigt

metallisk ut i blåjeans och Beatleströja (jag hoppas du inte råkar illa ut för detta nu Chris).

Ännu mer resumé

Nästa album i diskografin blev 'Eternity' som spann vidare på vad 'Crystal Empire' bjudit på, kanske till och med drog det poppiga och klichémässiga ännu ett steg. Med ytterligare odödliga klassiker som *Warriors*, *Metal Invasion*, *Land of the Light* och så vidare, visade tyskarna åter upp sin känsla för melodier och fick spela på Sweden Rock där de välkomnades av mängder med intresserade och entusiastiska fans trots att de spelade klockan

Lars Rettkowitz svarar "Hello Chris" tillbaka...

tolv på för-/eftermiddagen.

Överförfriskade män stötte under den spelningen samman med undertecknad och berättade öppenlydligt om sina kunskaper rörande det tyska bandet, faktum är att den trogna fanskaran konstant verkar växa trots att den genre bandet sägs företräda tappat oerhört sedan bandet en gång dök upp.

Nutid

Efter 'Eternity' dök så 'Circle of Life' upp och visade upp något av en ny sida av bandet. Ännu en gång kändes det nytt, fräscht och innovativt trots att det vandrades på intrampade stigar. Dock

var soundet lite modernare/lite tyngre vilket skapade en ny ljudbild och kanske något av ett nytt Freedom Call, något de bar med sig till det senaste albumet som går under namnet 'Dimensions'.

- Det bästa med 'Dimensions' är att vi nu är fyra personer som kan skriva låtar, förklarar Zimmermann när vi kommer in på albumet (som finns recenserat på sida 78). Det är inte något som märks speciellt mycket på 'Dimensions' eftersom det stilmässigt håller sig i området där Freedom Call brukar befinna sig. De låtar som Armin och Lars skrivit låter som Freedom Call men är annorlunda på något sätt, förklarar Zim-

mermann. Dessutom är det gott att ha fyra personer som skriver låtarna eftersom det tenderar till att bli upprepningar när samma person/personer alltid skriver låtarna - sådant händer ofta utan att man tänker på det, förklarar Zimmermann fenomenet.

Det nya albumet har också en större variation, precis som herr Zimmermann påpekar. Det har en ballad och ta en låt som *Blackened Sun*, vilken inte alls faller inom samma kategori som den typiska FC-låten.

- Vi gav vår ljudingenjör Tommy Newton fria händer, förklarar Zimmermann som också förstår att en del av fansen kanske inte gillar låten men:

- Man måste utvecklas och inte göra samma skit hela tiden, tycker han.

Det är väl den driften, driften att utvecklas som driver ett kreativt medvetande till att skapa någonting nytt och intressant hela tiden, som att jag ligger ned i min säng och skriver den här artikeln eftersom det var varmare under täcket än att sitta i stolen. Det var dock lite obekvämare ställning att skriva i.

Gandalf

Det här med att bandet nu har fler kreativa medlemmar gör det hela mer intressant också menar Zimmermann.

- Det är mer dynamiskt, inte så statiskt och jag tycker nog det är vårt bästa album hittills. Ätminstone är det en utveckling till ett mer varierat och öppet sound, men å andra sidan tror jag aldrig öppenheten varit ett problem för detta band som släppt skivor där hitsen läggs på löpande band i större utsträckning än de sockersötaste popsnäckorna.

Zimmermann ser *Innocent World* och *Blackened Sun* som sina favoriter på denna den senaste i raden of best of-skivor från Freedom Call

"We are warriors, born from the light
An army for freedom, defenders of life"
Chris Bay tränar ut texten till *Warriors*

- *Innocent world* är varierat med snabba partier och med partier där jag kan groova lite, i *Blackened Sun* kan jag bara släppa loss och groova, förklarar han. I bästa Rhapsodymanér ville bandet ha en introsnackare som lät som Gandalf, det slutade inte riktigt som de hade tänkt sig med det.

- Det slutade med att vi fick en kille som såg ut som Gandalf men inte alls lät som honom, han

har ett fel när han pratar eller hur man säger det, men när jag lyssnade på det tyckte jag att det var roligt så vi bestämde oss för att behålla det.

Zimmermann låter stolt över sitt val, den humoristiske talaren med ett misstag i sitt talande som var far till producentens fru.

- Han är engelsman, det är kanske svårt att förstå.

Konceptet

'Dimensions' har ett koncept som kan ses som intressant, ett science fictiontema om en avlägsen framtid, eller vad sägs om: "we write the year 3051" som engelsmannen med talfelet säger i introsåret.

Det är ett tema som grundar sig i en fråga som Zimmermann tydligen ganska ofta frågar sig.

- Vi kom på idén att skriva kring

frågan 'vad kommer att hända?' Vad kommer att ske när människan är klar med den här planeten? Vart ska vi ta vägen? Kommer vi att vara tillräckligt teknologiskt avancerade för att emigrera till en ny galax? Kommer det innebära slutet för människan? Det blev dessutom ganska aktuellt med klimatdebatten och den skiten, förklarar Zimmermann i en lång utläggning som ofta inne-

håller frågan: "what will be?"

Inspirationen kommer inte enbart från den frågan dock, den kommer också från läsande av diverse science fictionlitteratur.

- Jag läser all möjlig science fiction som till exempel Erich von Däniken som är lite av en expert inom området, också från att se filmer inom science fiction, förklarar Zimmermann.

Onekligen måste väl alla ta till sig av hans funderingar, människan blir som han sa: fler och fler och breder ut sig mer och mer, alla dessa måste ju äta och dricka, och de förbrukar olja så vad kommer att hända när den tar slut, det är onekligen ett tema som borde beröra de stora massorna som bryr sig om folk.

- Men det är inte ett riktigt konceptalbum eftersom inte riktigt alla låtar berör det här temat.

Om Sverige

Zimmermann gillar, precis som mängder av tyskar, den svenska naturen där han kan koppla av och promenera i de svenska skogarna som han enligt egen utsago gillar.

- Det finns mycket skog och jag gillar att gå i skogen. I Tyskland under min fritid brukar jag klättra i bergen och liknande. Så Sverige är fint och folket är avslappnat inte som i Tyskland där allt är litet och trångsynt, då är det skönt att vara tillbaka i Sverige.

Herr Zimmermann trodde när han för första gången besökte Sverige, att svenskar skulle vara lika kalla som vinterklimatet.

- Jag blev väldigt förvånad när folk släppte loss och blev tokiga här, säger han och fortsätter med att förklara att folk blir tokiga på sitt eget sätt i alla länder. Dock är det annorlunda i Tyskland menar han.

- I Tyskland är de lite annorlunda, där tittar man mer på vad som pågår och om man inte gillar det då visar man bandet att man

inte gör det. I andra länder kan man spela för 50 personer och de blir galna men det händer inte i Tyskland, om det är 50 personer på en spelning i Tyskland då händer ingenting.

Artikelförfattaren har dock upptäckt att det fenomen Zimmermann beskriver kring tyskarna gäller även under svenska konserter, det sker ofta att folk bara står och tittar. Kanske är det bara en glorifierande syn av andra länder och tillfredsställelsen att få möjligheten att spela utomlands som gör att näst intill alla ser på saken som Zimmermann? Eller har han haft tur och alltid spelat de konserter där folk släpper loss, *Freedom Call* har onekligen låtmaterialet för att rycka med åhörarna.

Om Tyskland

Bandet vill alltid sprida en positiv känsla när de kliver ut på scen berättar Zimmermann, de har inget behov av att verka onda och elaka, .

- Vi försöker alltid förmedla en positiv känsla när vi kliver ut på scen, förklarar Zimmermann.

Det om något förklarar ju varför bandet alltid ses leende när de spelar, något som sticker som en nål i ögat på den tidning som kallar sig Sveriges största hårdrockstidning. Den tidningen kanske dock påminner om de tyska tidningar Zimmermann sågade i början av denna text, och när vi så osökt glider in på Tyskland kan ju du som läsare faktiskt fundera över vad Zimmermann verkligen tycker om sitt hemland och sina landsmän.

- Jag gillar det något vis, fansen där är också bra på sitt eget sätt, förklarar han. Låter kanske inte riktigt positivt för den oinvigde, vad han dock menar är att tyskarna är lite mer försiktiga och de släpper inte loss till band de inte riktigt känner till.

- I Tyskland är folk oftast fo-

>>

Far, far, far away
Partytime all night
and day!
Far, far, far away
On the road, no time
to stay.
Far from home

I'm only living for today
Entertaining is my way
I'm gonna take you to
my rockin' paradise
I like it, you like it,
we like it!
(citerat ur *Far Away*)

kuserade på något enstaka band så om vi spelar förband så finns det alltid fans där som har roligt medan de övriga inte har lika roligt, de mer tittar på eftersom de inte känner till bandet. Inte så många känner till Freedom Call så när vi spelar på festivaler eller så brukar det vara väldigt många som bara ser efter vad som pågår, förklarar Zimmermann och nu när jag sitter här och skriver ned detta kan jag inte hjälpa att jag tycker att det låter precis som Sverige.

För att dra lite egna slutsatser som författare (jag har ju makten att skriva som jag vill eftersom det är jag som väljer orden) kan jag nog gissa att fansen i de flesta länder är ganska lika varandra även om det varierar en del med tanke på de olika mentaliteter som förekommer bland folk runt om i världen.

Kliché

Ämnet om Freedom Calls lyrik och melodier har redan berörts tidigare i artikeln men eftersom

det är något av en signatur för bandet och Hallowed aldrig tidigare skrivit om bandet är det på sin plats att vi gör det nu.

Freedom Call är av många ansedda som ett "happy metalband" eller som att de inte är metal överhuvudtaget. Zimmermann har erfarenhet från tyska tidningar som påstår detta, det finns svenska tidningar som säger precis samma sak om det tyska bandet som går ut på scen med ett leende på sina läppar och spelar onekligen glad metall det måste nog alla hålla med om.

Mentrotsattbandsom Manowar och Rhapsody är hyperpopulära i metallmännens folkhem, går tydligen inte Freedom Calls klichéflirt hem där. Varför?

- Band som Manowar, Saxon och Iron Maiden har tillåtelse att sjunga kliché eftersom de varit med och gjort samma sak så länge att det blivit en institution, vissa andra band får också göra det utan att det anses fel, men när det gäller Freedom Call då fungerar det inte längre, förkla-

rar Zimmermann.

Enligt hans utsago fungerar det inte för Freedom Call eftersom deras melodier gör att de inte kan tas seriöst, kanske har han rätt? Manowar å andra sidan som han jämför med, de håller åtminstone uppe en illusion av seriositet enligt vår tyske gäst.

- Jag känner dem inte personligen men de säljer det väl, tycker Zimmermann. Onekligen gör de det (om ni är intresserade se intervju i föregående nummer av Hallowed), det har ni nog kunnat se i intervju efter intervju, illusionen (om det nu är en sådan) om att de tar sig själva på allvar är fullständig.

Då kanske någon undrar varifrån Freedom Call drar sin inspiration till sina klichéer, är det kanske till och från att läsa Manowarlyrik?

- Inspirationen kommer från att läsa Manowarlyrik och se hur de betar sig på scen, förklarar Herr Zimmermann. Dock medger han motvilligt att inspirationen kommer även från annat håll.

- Det kommer från allt möjligt runt omkring oss, förklarar han.

Långt eller kort hår

Freedom Call är ett band som arbetar för att sprida en positiv stämning oavsett hur mörkt och dystert ämnet de skriver om vill de skriva om det i ett tonläge som är positivt.

- Vi vill skriva om saker i ett positivt sinne oavsett hur dystert ämnet är, vi försöker alltid tänka positivt eftersom det är vårt sätt. Det betyder dock inte att vi blundar för all skit som pågår i världen, förklarar Zimmermann.

Han förklarar att hans positiva attityd kommer från den omgivning han befunnit sig under sitt liv, hans familj och vänner har alltid varit positiva. Det kan också tänkas att det faktum att han inte har något reguljärt 7-16 jobb att sköta också spelar in i hans positiva attityd, men det är bara min teori som amatörpsykolog.

En positiv livsfilosofi är väl egentligen inte något som fungerar inom hårdrocken eftersom man ska verka farlig och arg hela

tiden, vilket gör att Freedom Call ofta ifrågasätts som metalband, det hela spås troligen också på än mer om man tar in Zimmermanns frisyri i konsiderationen.

- Efter en turné med Gamma Ray kände jag att det här tunna håret sög ganska mycket (han tar tag om frisyren för att förstärka intrycket som inte syns genom texten) och jag klippte av det eftersom för min del sitter musiken i hjärtat och inte i håret, förklarar Zimmermann.

Men Gamma Raypojarna gillade inte hans hårklippning.

- Nej men Freedom Callfolket hade inget problem med det, förklarar han.

Han förklarar vidare att han från tid till tid behöver klippa av det långa håret för att få en förändring när han tröttnar på det och när det sedan blir alldeles för tunn ska han raka av sig allt, dock utan att bli en skinhead.

- Bara till utseendet inte till attityden säger han med ett leende.

De närmaste planerna rör dock inte en "skinheadifiering".

- Nej nu närmast ska jag låta hå-

ret växa ut igen så att de kan säga att "nu är han tillbaka till metallen", förklarar han och skrattar.

Sammanfattning

Efter vårt samtal kunde vi från tidningen som närvarade minnas en hypertrevlig snubbe som svarade extremt långt och utläggande på alla frågor.

Vi, och förhoppningsvis även ni, kunde också påminna oss om ett sågande av allt från tyskar, till tysk hårdrockpress och klimat-snack. Han sågade också i mer fördolda ordalag Manowar och bekräftade dessutom vad vi trott under alla dessa år: att Freedom Call inte tar sig själva och heavy metal på det minsta allvar. Vi kan inte förneka att det var skönt att få de misstankarna bekräftade, jag tror nog att vi hade blivit väldigt förvånade och skrämde ifall det visat sig att de var seriösa med sina klichéer.

En recension av Freedom Calls senaste album 'Dimensions' finns i recensionsavdelningen i detta nummer.

Dir.K